

Jazz Club visita l'Studi Modern Music

A la nostra ciutat, al carrer Camí Romà 49, funciona des de ja fa algun temps un nou centre d'ensenyament musical: és l'Studi Modern Music. Coneixíem l'existència d'aquesta escola de música arrel dels dos concerts que van organitzar a l'Auditori de la Caixa però encara no hi havíem establert contacte. Fou el dia 1 d'aquest mes en que els amics Crusellas, Sitjes, Garrell i Espauella en representació del nostre Club es personaren al local d'aquesta nova escola on van ésser rebuts molt atentament pels directors del centre Frank Guinovart, Francesc Buch i Peter Delphinich i, acte seguit, els ensenyaren el local —molt espaiós i ben organitzat— fent la presentació del professorat i dels alumnes que hi havia en aquell moment, en plena activitat a les aules.

Studi Modern Music és una veritable escola de música, una magnífica aportació al panorama cultural de Granollers i que ve a omplir un espai, fins avui desatès, en la formació musical amb mèt-

todes pedagògics d'autèntica modernitat.

En aquest moment hi ha inscrits 43 deixebles amb el següent quadre de professors: Peter Delphinich: saxofons, clarinet, improvisació i combos; Jorge Sarraute: baix elèctric i acústic, solfeig modern i harmonia; Armand Parellada: bateria i percussió; Sergi Fece: piano, solfeig i harmonia; Xavier Garriga: cant; i Jordi Pejenaute: guitarra acústica i elèctrica.

Hi ha el propòsit imminent —digueren— d'augmentar aquest quadre docent amb professorat de trompeta, trombó, violí i música electrònica.

Els nostres companys del Jazz Club restaren molt satisfets d'aquesta visita d'amistat i complaguts de les atencions rebudes per la gent de l'Studi Modern Music, centre d'ensenyament que feia molta falta a la nostra ciutat.

Des de la nostra publicació ens plau de felicitar los i desitja'ls-hi l'èxit que es mereixen. Poden comptar, en endavant, amb la nostra col·laboració.

JAZZ

Desde principios del siglo hasta hoy, la palabra "jazz" ha servido de envoltorio a un batiburrillo de cosas muy diversas.

En los años veinte se llamaba "jazz" a las pompas ejecuciones semi-sinfónicas de Paul Whiteman o a las melodías azucaradas destiladas por el mismo Whiteman u otros directores del mismo calibre. En los años treinta se bautizaba a Benny Goodman "rey del swing". Más tarde en los años cuarenta y pico, aparecería el "bop", también llamado "re-bop" o "be-bop" y pasaba a engrosar las filas del "jazz". Ya llegando a los años cincuenta y sesenta, se nos venían encima el "rock and roll", el "pop" el "jazz-rock", el "free", el "soul", el "jazz fusion" y otras zarandajas.

¿Qué deducir de todo ello? Que la palabra "jazz" es una etiqueta muy cómoda que sirve de tapadera para cualquier cosa. Por mi parte, reflexionando y filosofando mucho, he decidido que más valía tomar una posición muy simple, poner el dedo en la caja de sorpresas y extraer de ella, lo que más me gusta, es decir Armstrong, Ellington, Lunceford, Chick Webb, Bessie Smith, Coleman Hawkins, etc y dejar a los demás que escojan lo que más les atraiga. Así, no hay pelea, ya no existe EL jazz. Existe solamente el jazz de cada uno. De esta forma, todo el mundo tranquilo. Creo que es la mejor manera de evitar polémicas absurdas que no sirven para nada. Como dicen los franceses "A bon entendre, salut!".

Alfredo Papo